

A hit virágai.

— Imák a nők számára. —

XII. reggeli.*

Leborulok hatalmad előtt oh Isten e megujult reggelnek idején! Ime! parancs szavadra leszakadoztak az éj sötét kárpitjai s napodnak fénysugárai ragyognak az ujra ébredt világ felett. Élet, zsiibongás, munkakedv mindenfelé, mintha egy uj élet, a feltámadás hajnala derült volna én reám. A virágok égfelé tárják kelyhököt, megmosakodva az éj bő harmatában, melynek csöppjei még keblükön ragyognak, visszatükrözve a menny boltozatát. A kis pacsirta is hallatja már csattogó dalát, röpködve a reggel verőfényes, illatos levegőjében. Minden élő és érező valóság téged áld, téged magasztal oh Isten! Hát csak én legyek-e néma, érzéketlen teremtményeid milliói közt? . . . Oh érzem, érzem én Istenem, hogy az én lelkem is hozzád vágy, téged keres. Vajha szárnyaim volnának, mint a hajnalnak, hogy hozzád szállhassak! Vajha megmosakodhatnám illatos liliomokkal, harmattal és izsoppal, hogy fehér lehessenek, mint a hó s az én szívem tisztaságában és lelkem ártatlanságában visszatükrözhetném a mennyországot . . . Vajha megközelíthetném a te szentségedet, hogy már itt e földi létben éldelhetném a mennyország édes üdvösségét, jótetteimnek boldogító öntudatában.

Oh, de érzem, hogy én erőtlen, gyarló, bűnös vagyok. Hozzád siető vágyaimat megnehezítik fogyatkozásaim. Uram! a te kegyelmed közel van a téged félőkhöz: siess hozzám és végy fel a te irgalmad karjaira. Erőtlenégeimet fátyolozza el a te bűnbocsátó atyai szereteted. Ne zárj el a te szent orczád elől! számláld meg könnyeimet s annak bő harmatozásában hagydd, hogy lemoshassam a földi lét porát. Uram! hallgasd meg az én imádságomat! Téged áldlak én a felkelő nap első sugaraival. Neked szentelem megujult lényem első érzéseit és gondolatait. Hálát rebegek oltalmadért, melylyel fedeztél

* I—XI. megjelent folyóiratunk 1894—95. évf.-ban.

Szerk.

engemet, mint egy paizszsal és megoltalmaztál az éj veszedelmeitől. Irgalmasságodat magasztalom, mely nem engedé, hogy halálra záróddjanak álomra hunyt szemeim. Bölcseségedet dicsőítem, mely a nyugalom karjain ringatott, hogy testben, lélekben megújuljak s képes legyek a mai nap munkájára. Segedelmedet hívom segítségül az én erőtlenségemben.

Szenteld meg édes Atyám e megújult nap folyamát az én számomra. Adj erőt, szorgalmat és kitartást, hogy igazságos munkáimban sikert, előmenetelt láthassak. Oltalmaz meg engemet a büntől, hogy annak szennye homályt ne vethessen hozzád törekvő lelkem fényére. Ne engedd, hogy az elbizakodottság kevélylyé tegyen és lenézzen szegényebbsorsu embertársaimat, sőt inkább a szeretet és könnyörületesség érzéseit ápolj, neved szivemben, hogy *az irgalmasság és igazság előltalálják egymást.* (Zolt. 85.) Irtsd ki szivemből a harag és bosszuállás nemtelen indulatait, hogy e mai napon is minden szavaimban és tetteimben *az igazság és béke egymást csókolgassák.* (Zsolt. 85.) Tölts be engemet minden reggel a te jóvóttoddal. Taníts hogy tudassam az én napjaim számát és jár hassak előtted bölcs szíved. Erősítsd meg az én kezeimnek igazságos cselekedeteit, hogy látassék meg rajtam a te szépséged. Amen.

(Folytatásuk következik.)

RÉDIGER GÉZA.

Angliai levél.

Oxford, nov. hó.

Tisztelt Szerkesztő úr!

A folyó akadémiai évet mult october hó 16-án nyitották meg a Manchester College-ban. A szokásos ceremoniakon kívül, azonban, a megnyitó ünnepségnek különös érdeket kölcsönzött az, hogy Greg Arthur hitrokonunk ez alkalommal adta át formálisan nagybecsű adományait a College imaháza számára, igen szép számú érdeklődő közönség jelenlétében. Ez adományok állanak: egy művészies faragványokból összeállított, k. b. 3 méter magas választófalból, mely nemcsak az általános szépséget emeli, hanem, az akusztikára való tekintetből igen hasznos is; továbbá 40—45 darab tölgyfa-padból, szintén faragványokkal és fölírásokkal diszitve. E padoknak az adományozó tréfás megjegyzése szerint, az az (angol templomokban nem igen tapasztalt) előnye is van, hogy ülés tekintetéből semmi kivánni valót nem hagynak fönn.

Greg ur ez adományaival feledhetetlen testvére, néhai Greg János Henrik emlékének kívánt adózni, ki ugy a College, valamint általában az unitárius hitközségek irányában a legbuzgóbb érdeklődést tanusította és érdekeiket hosszú éveken keresztül önzéstelenül szolgálta. Bármi kevés értéke legyen az adományoknak, hiszi, hogy az emlék, mely hozzájuk fűződik, kegyeltté teszi ugy a jelen, mint a következő nemzedékek előtt.

A College nevében dr. Drummond principális vette át a tárgyakat és egy tartalmas beszéd kíséretében biztosította az adományozót, hogy ez önzetlen tettére örök hálával fognak visszaemlékezni; néhai nemes testvérenek emlékét pedig e tett által kegyeletben fentartani.

A College belső szépsége ez adományokkal nagyban növekedett; imaháza és könyvtára e tekintetből, a nagy történelmi multtal dicsekedhető számos egyetemi College-okéi között bátran az első sorba tehetők. A mi azonban becsüket még inkább fokozza, az, hogy majdnem egész berendezésük a hitbuzgóság hasznát nem kereső eredménye.

Ugyanazon napon délután tartotta Wood József birminghami lelkész, megnyitó felolvasását „A mi viszonyunk az orthodox non-conformisták liberális mozgalmaihoz“ czimen. Wood lelkész ur a College-ban hetenként előadásokat tart a gyakorlati papságról, melyeket szintén az ő vezetése alatt, vitatkozások, rögtönzések és szó-